

ting, der gjorde mig det muligt at stemme for den, af Hjertens Grund vilde stemme for, idet der nemlig her udtales, at den Forsvarsplan, der anses for formaalstjenlig, ubeluffer Kjøbenhavns Befæstning ved nye faste Værker. Det er en Grundsetning, som det glæder mig, at ogsaa det ærebe Flertal nu faa bestemt udtaler. Dernæst er der et andet Punkt, som ligeledes er fremhævet deri, og som jeg heller ikke kan Andet end give min Tilslutning, nemlig at der, forsaavidt der overhovedet skal anlægges Befæstningsværker, ogsaa skal være et saadant i Sjælland. Jeg vil meget gjerne indrømme, at dette mest har en politisk Betydning, men det er ogsaa tilstrækkeligt for mig til at mene, at en saadan Bestemmelse bør vedtages, hvis man engang kommer til at skulle vedtage et Befæstningsforslag. — Jeg ønsker ikke paa nogen Maade at indblande mig i den Strid, der gennem Betænkningen og Conseilspræsidentens Udtalelser igaar, paa en Maade svæver for Thinget angaaende Spørgsmaalet om, hvem det egentlig er, der er Skyld i, at der ikke er kommet nogen Overenskomst tilstede. Det er mig hørt, at en Overenskomst ikke er kommen tilstede. Under Sagens 1ste Behandling, før denne blev afbrudt, har jeg udtalt min Frygt for, at der skulde komme en Overenskomst tilstede, og jeg havde ønsket at stemme imod Sagens Overgang til 2den Behandling, men lige overfor Ytringer, som faldt fra Flertallets og Regjeringens Side om, at det var muligt, at der kunde finde en Forhandling Sted mellem Flertallet og Regjeringen, der jo dog ere dem, som have Ansvaret for, hvad der kommer ud af vore Forhandlinger, fandt jeg det urigtigt at stemme imod Overgangen til 2den Behandling. Jeg indrømmer naturligvis gjerne, at det Intet havde betydet, om jeg havde stemt for eller imod, men jeg vilde dog ikke være med til paa en Maade at afvise Sagen. Jeg gjør denne Bemærkning i Anledning af en Udtalelse af den ærebe Conseilspræsident igaar, idet han betegne den foreslaaede Dagsorden som en Afvisning af Regjeringens Forslag. Det kan jeg paa ingen Maade anse den for at være. Ved en Afvisning forstås efter Forretningsordenen en bestemt Paastand derom, og der er en meget stor Forskjel paa at afvise en Sag og at negte den videre Fremme. Mig havde det forekommet naturligt og simplest, at man, efter at man havde set, at en Overenskomst mellem Thinget og Regjeringen om denne Sag ikke for Eiden kunde tilveiebringes, havde negtet Overgangen til 2den Behandling, og det forekommer mig, at man for Fremtidens Skyld og for en kommende Regjeringens Skyld skulde afholde sig fra at berede Vanfeligheder som dem, der beredes ved en saa positiv Dagsorden som den her foreslaaede. Derpaa skal jeg dog imidlertid ikke videre indlade mig; det er Noget, jeg skal overlade til de ærebe Medlemmer, som have en anden Mening, og som have stillet Forslaget.

Jeg troede, det var en lykkelig Skjæbne, der i forrige Samling traf dette Forslag, at det ikke blev vedtaget, idet der nemlig blev afgivet lige mange Stemmer for og imod det, men jeg ser, at Flertallet har en anden Anskuelse om denne Sag. Jeg kan ikke se rettere, end at man ved den af det ærebe Flertal foreslaaede Dagsorden binder Fremtiden; det kan være, at man derved netop binder Hænderne paa dem, der have stillet Forslaget, og det skulde naturligvis gjøre mig ondt, thi dels vil jeg nødig have, at der skal gjøres Udgifter i den Retning, og dels vil jeg gjerne have, at en kommende Regjering maatte kunne indrette sig frit i Overensstemmelse med de da tilstedeværende Forhold. Derved skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre, da jeg ikke vil reise nogensomhelst Tvivl med de Mænd, der have stillet Forslaget. Jeg har væsentlig foreslaaet min Dagsorden, fordi jeg vilde tilkendegive, at jeg med dem, der have foreslaaet den første Dagsorden er enig i, at denne Sag bør standses, og at det er unyttigt nu at forhandle videre om den, samt fordi jeg, skjøndt jeg ikke vilde stemme imod den tidligere foreslaaede Dagsorden, dog paa Grund af dens Indhold og Motivering ikke vilde kunne stemme for den. Jeg skal derfor henstille til ærebe Meningsfæller at stemme for den Dagsorden, jeg har tilladt mig at foreslaa.

M. P. Jensen: Da man henviste denne Sag til et Udvalg for at dette skulde søge et nyt Grundlag, nærede jeg for mit Bedkommende ikke nogensomhelst Tvivl om de Resultater, man vilde komme til, fordi jeg an saa det for givet, at man ikke vilde kunne finde et saadant Grundlag. Men jeg havde dog troet, at man vilde være nøiet med at afvise Sagen pure et simpelt ved en Dagsorden, og mindst ventet at man vilde foreslaa en Dagsorden af det foreliggende Indhold. Det forekommer mig nemlig, at denne Dagsorden fuldstændig bryder med mange af de Anskuelser, som mange ærebe Medlemmer af Flertallet ved forskellige Leiligheder have fremsat med Hensyn til Ordningen af vort Forsvarsvæsen. Jeg skal ikke trætte ærebe Medlemmer med at citere enten Betænkning eller Nigsdagstidende for at paavise dette; Enhver vil sikkert vide, hvorledes han ved tidligere Leiligheder har stillet sig lige overfor disse Spørgsmaal. Kun vil jeg sige, at hvis Forandringen i Anskuelser er dikteret af den forandrede Stilling, som Flertallet indtager lige overfor Regjeringen, da beklager jeg det; thi saa har man gjort Fædrelandets Forsvar til en Partisag. Har man rent glemt at der var en Tid hvor Flertal og Mindretal vare enige om, at det var nødvendigt for et lille Land, der vilde forsvare sig, at søge sin Styrke i Kræfternes Koncentration, og at det ikke kunde nytte at splitte Kræfterne? Har man glemt, at man var enig om at indskrænke